

A vági árvizek emléke

A nemeskajaliakat meg azért nem szeretik a vágaiak, mert mindig az ő erdejükbe mennek vadászni, minden engedély nélkül. És ha valaki szól rájuk, akkor azt mondják: „Hallgass, kutya dregany, mert beléd lövök!” – és tovább vadásznak, ameddig csak nekik jólesik. De legutóbb ők is ráfizettek. Hát az úgy vót, 1894-et írtunk, amikor munkánk közben azt a hírt hallottuk, hogy sok itt a dunai halászmadár, biztosan nagy lesz a Vág. Hát úgy is vót.

Bizon, féreverték a harangot is, és embereink hortak a tőtírsre mindenfélét, hogy a víz át ne törjön a tőtírsen. De nem hasznát semmi. Má' két éjjē ott dógoztak, de a víz mindig föllebb gyütt és szivárogni is kezdett má' át a tőtírsen. [Az] Alvég má' a gyerekeit és asszonyokat horta el [a] templomba, mer' csurgott oda [a] víz. Erre má' [a] kajaliak is kiátok a tőtírsre és kinevettek bennünket és kiabáták:

– Netek, dreganyok, most isztok öleget! Hát csak igyatok!

És erre elmentek kocsmájukba és azt énekelték: „Igyunk, pajtás, mulassunk, isznak a dreganyok!” Hah, ha, ha, hah, ha, ha! De ez nem vót minden. Má' esteledett és nagy vót [a] víz, mikor akadt nálunk egy pár olyan fiskális eszű legínyke, fogták az ásót és sétátok el oda [a] kajali parthoz. Persze óvatosan, nehogy valamelyik lafkó meglássa őkököt. Mikor odaértek, persze a víz ott is nagy vót, csak nálunk [a] part alacsonyabb vót és a víz minket fenyegetett. Ők kiszemeltek egy helyet az erdőné', ahová kis árkot csináltak a tőtírsen. Persze a víz minnyá' ott talát magánok utat, hát kezdett kifolyni, és pár perc múva lemosta [az] egész partot nekik és [a] víz mind őrájuk csurgott. Erre má' most a mieink kiabátok:

– Hát most csak igyatok, bűdös pikók!

Ez így vót! És akkor ők ittak és mink megmenekűtünk [a] nagy veszítül. És így fizettek rá a kajaliak az ő büszkeségükre, amiért mindig minket leníztek.